

HORVÁTH ISTVÁN

JOBBAN KÉNE

Isteneink, kik voltak, elbukottak.
Bénák vagy holtak.
Az új nem tud bennünk
időnkkel együtt nőni.
Ahol felnőtt erő kell, még csak gyermek.
Bosszút, kegyelmet,
imát, fegyvert kezelni jobban kéne.
Néha golyó csattan az ima helyén,
és a golyó helyébe ima szottyán:
elkárhozottan.

NE VIRÁGOZZÉK ZÚZMARÁT A KŐ

Álmok országa,
határtalanság
határai közt
varázsos világ,
keríted, s miért,
hideg kövekkel
körül magadat?

Vérem csont vára
sír a szelekben.
Jégbefagyott csíz
néz a remegő,
néma csillagra
s könyörgi vissza
elszállt sikolyát.

Határtalanság
nincs, ahol kő van.
Széthull az emlék
selyme zokogva.
Hideg zúzmarát
virágozik a kő,
a simogatás
bársonya megfagy,
s a tűz csipkéje
hamuvá szürkül.

Hova tegyem a
holnap napot?
A kőhatárok
hullámai közt
szilánkká török
gyönyörű tükre.

Menetelése
dús erdeimnek
visszatorlódik,
s a szív nyögése
festi sápadtra
cserepes ajkam.

Attól félek, hogy
a szenvedés is
megkövesedik,
elhal semmivé.
Magába-falaz
a nemlétezés.

Rejtőzéseknek
híve nem voltam.
Rejtő bokraim
leveleiken
arcom tükrözték

és a megkínzott
igazság hajolt
rájuk panasszal,
elfordulva a
véres öklöktől.

Határtalanság,
varázsos világ,
véres tűzlánggal
mázolt keresztút
benned eloszlott,
s láttam a pázsit
hogy lesz győztes a
fertőzés felett.

Lehetetlenség
nem volt, ki elé
bátran kiállni
ne mertem volna.

A lélek most sem
éhtelenebb még,
de már hallom a
lét kérődzését.

Jatagán fogak
sodornak felém,
kovakó fogak
kerítnek körül,
s magában szűkül
hovalevésem.

Határtalanság,
varázsos világ,
ne vedd le rólam
búvölésedet.
Hagyd, hogy daloljam
a szép örömet,
minden bitangok
hadai ellen,
fenn az igazság
őrzőbástyáin,
s halljam csillagok
sistergése közt
még a lilium
imás sóhaját
és a violák
fütytyengetését.

RITÓÓK JÁNOS

KÉRDÉS ÉS FELELET

Miért ?
. ?
Honnan ?
. ?
Kivel ?
. ?
Mihez ?
. ?
Hány ?
. ?

Mitől

. ?

Hol

. ?

Meddig

. ?

Hallja, maga, ott a hátulsó sorban,
miért kérdezősködik annyit?

KÖLTŐI TÍZPARANCSOLAT

Ne Hazudj,
Ne Hazudj.
Ne Hazudj;
Ne Hazudj:
„Ne Hazudj“
(Ne Hazudj)
Ne Hazudj?
Ne Hazudj!
Ne Hazudj . . .

mondj igazat

MÁRKI ZOLTÁN

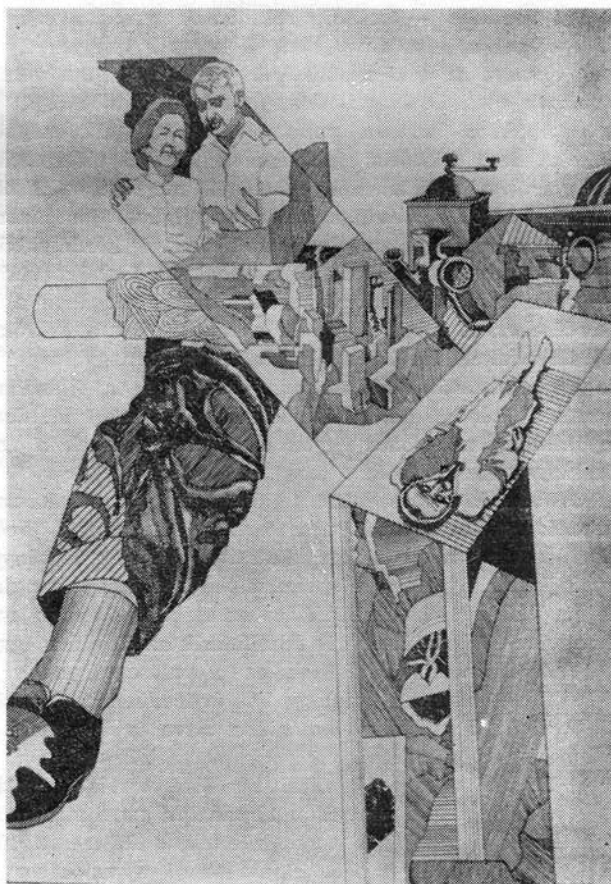
FÖLD

Ki itt belépsz, hagyj föl minden reménytelenséggel,
hisz meglátni és megszeretni pillanat műve volt,
hullámszik ez a szerelem, de kitart legalább a halálig,
csak az idegvégződéseket kell gyakrabban cserélni,
csak az álmokat kell rendszeresebben tisztítóba küldni,
s a kimért esztendőkhöz fölmutatni nyomban a fiatalságot.

Ki itt belépsz, történelmi szavatolás szerint boldogulhatsz,
s csak az élet egészére, mert nem vagy képes a kevésre,
mert egyetlen percet se dobhatsz ki engedelmes cserékre,

míg szerzett s természetes jogod, a tündöklést gyakorlod,
üzemképes a kor, akárcsak az évszakok túlérzékeny bőre,
hogy e bevált csillagon készülhess a legbiztosabb igeidőre.

**Ki itt belépsz, készülj a legrosszabbra is a non stop forgalomban,
a zárórával fenyegetők elhárítanak a törvényes csodát még,
de az igazság nem adhat kitérő választ, míg erőt próbálja,
szakmád e század, lépd ki a jövőt a mindenségből már ma,
mert szabadon követelheted magadnak a világot, neked kering itt,
s hogy el ne veszítsd, kérd hozzá a legújabb emberiséget is mindig.**

Paulovics László:
Anyám emlékei